

«НЕ ВАРТО БУЛО ПІДДАВАТИСЯ СПОКУСІ», — так думала Кестрель, змітаючи срібло моряків з імпровізованого ігрового столу, встановленого в закутку ринку.

— Не йдіть, — сказав один із моряків.

— Залиштеся, — додав інший, але Кестрель уже зав'язала оксамитову сумочку на зап'ястку.

Сонце вже сідало, воно пролило на світ рожево-помаранчевий кисіль, а це означало, що дівчина вже й так досить довго грала в карти і її міг помітити хтось, хто розповість про це її батькові. Карти навіть не були її улюбленою грою. Виграного срібла не вистачило б, щоб заплатити за її шовкову сукню, бо цю вона подерла об скіпку на ящику, що слугував їй ослінчиком. Але моряки були набагато кращими супротивниками, ніж середньостатистичний аристократ. Вони роздавали карти за допомогою різних трюків, лаялися, коли програвали, лаялися, коли вигравали, виманювали в друга останню срібну монету. А ще вони шахраювали. Кестрель надзвичайно подобалося, що вони шахраювали. Саме тому перемогти їх було не так легко.

Усміхнувшись, дівчина пішла. І усмішка її враз розтанула. Ця година, насичена адреналіном ризику, дорого

їй коштуватиме. Однак її батько розлютиться не через азартні ігри чи компанію, в якій вона грала. Ні, генерал Траян захоче дізнатися, чому його дочка була на міському ринку сама.

Іншим теж було цікаво. Вона читала це в їхніх очах, проходячи повз прилавки на ринку, де стояли розв'язані мішки зі спеціями. Ці запахи змішувалися із солоним вітром, що долітав із найближчого порту. Кестрель розуміла, про що саме хочуть пошепотітися люди, коли вона проходила повз них. Але, звичайно ж, мовчали. Вони знали, хто вона. І вона знала, що вони хочуть сказати.

Де був супровід леді Кестрель?

Якщо її не міг супроводжувати на ринок ніхто з рідні, то де були її рабині?

Ну, що ж до рабинь, то Кестрель залишила їх на віллі. Вони були їй не потрібні.

Стосовно її супроводу, то вона теж переймалася тим, куди він подівся.

Джесс пішла кинути оком на товар. Востаннє Кестрель бачила її, коли та кривуляла між прилавками, немов сп'яніла від квіткового нектару бджола. Її світле волосся було майже біле від променів літнього сонця. Могло бути, що Джесс вскочила в таку саму халепу, як і Кестрель. Молодим валоріанським дівчатам, які не перебували у війську, було категорично заборонено ходити самим. Але батьки Джесс обожнювали її і навряд чи мали таке ж уявлення про дисципліну, як генерал валоріанської армії.

Кестрель окинула поглядом прилавки в пошуках подруги і нарешті побачила блиск білявого волосся, що було за останньою модою заплетене в коси. Джесс розмовляла з продавчиною ювелірних виробів, яка нахвалювала сережки. У напівпрозорих золотих краплинах виблискували останні сонячні промені.

Кестрель підійшла ближче.

— Топаз, — говорила стара жінка Джесс. — Щоб відтінити твої прекрасні карі очі. Лише десять монет.

Губи продавчині вигнулися кривою посмішкою. Кестрель зустрілася із сірими очима жінки і помітила, що зморшкувата шкіра потемніла за роки роботи на вільному повітрі. Та була герранкою, однак тавро на її зап'ястку свідчило, що тепер вона вільна. Кестрель стало цікаво, як жінка здобула цю свободу. Господарі рідко дарували волю рабам.

Джесс підвела очі.

— О, Кестрель, — промовила вона. — Хіба ці сережки не ідеальні?

Якби срібло в сумочці Кестрель не обтяжувало її зап'ястка, можливо, вона нічого б не сказала. Мабуть, якби ця ноша на руці не лежала тягарем страху на серці, Кестрель подумала б, перш ніж дати словам злетіти з губ. Але замість цього вона випалила правду:

— Це не топази. Це звичайне скло.

У повітрі повисло напружене мовчання. І з кожною секундою напруга зростала. Люди навколо принишкли. Сережки тремтіли в повітрі.

Бо у продавчині коштовностей дрижали кістляві пальці.

Бо Кестрель щойно звинуватила її в спробі обдурити валоріанку.

А що ж буде далі? Що може статися з будь-яким герранцем, який опинився на місці цієї жінки? Свідком чого стане натовп?

Підійде варта. Ніхто не буде слухати скигління про невинуватість. Старі руки прив'яжуть до стовпа для покарання. Будуть бичувати, поки кров не покриє брудну площу ринку.

— Дай подивитися, — сказала Кестрель авторитетним голосом (вона з легкістю могла поводитися владно).

Дівчина взяла сережки і удала, що розглядає їх.

— Ой, здається, я помилилася. Насправді це топаз.

— Візьміть їх даром, — прошепотіла продавчиня коштовностей.

— Ми не бідні. Нам не потрібен подарунок від когось на кшталт тебе.

Кестрель поклала монети жінці на стіл. Нарешті булька тиші луснула і покупці повернулися до своїх теревенів про вподобання й цікавинки. Кестрель віддала сережки Джесс і потягнула її звідти. Поки вони йшли, Джесс розглядала сережку, розгойдуючи її, як крихітний дзвіночок.

— Так вони справжні?

— Ні.

— Звідки ти знаєш?

— Вони абсолютно чисті, — пояснила Кестрель. — Жодних вад. Десять монет — занадто низька ціна для топазу такої якості.

Джесс могла б сказати, що десять монет — занадто велика ціна як для скла. Але натомість промовила:

— Герранці сказали б, що ти улюблениця бога брехні, якщо так ясно бачиш усе та всіх наскрізь.

Кестрель згадала злякані сірі очі жінки.

— Герранці розповідають занадто багато казок.

Вони були фантазерами. Її батько завжди казав, що саме тому їх було легко перемогти.

— Усі люблять казки, — сказала Джесс.

Кестрель зупинилася, щоб забрати сережки у Джесс і допомогти подрузі їх надіти.

— Тоді надінь їх на наступну світську вечерю. Скажи всім, що заплатила за них силу-силенну грошей, і всі

повірять, що це справжні коштовності. Хіба це не те, що роблять казки, перетворюючи реальні речі у вигадані, а вигадані — у реальні?

Джесс усміхнулася, крутячи головою так, щоб сережки виблискували.

— Гарні? Я красива?

— Дурненька. Ти ж знаєш, що красива.

Джесс йшла попереду, проходячи повз стіл із мідними чашами, повними порошкової фарби.

— Зараз моя черга щось купити тобі, — сказала вона.

— У мене є все, що мені потрібно.

— Ти говориш як бабця! Можна подумати, що тобі сімдесят, а не сімнадцять.

Натовп став щільнішим, повсюди виднілись обличчя валоріанців, волосся, шкіра та очі різних відтінків — від медового до світло-коричневого. Поодинокі темні голови добре одягнених домашніх рабів, які скрізь слідували за своїми господарями.

— Не треба так нервувати, — сказала Джесс. — Ходімо, я знайду щось, що зробить тебе щасливою. Можливо, браслет?

Але це нагадало Кестрель про продавчиню коштовностей.

— Нам треба йти додому.

— А як щодо нот?

Кестрель завагалася.

— Ага, — сказала Джесс. Вона схопила Кестрель за руку. — Тримайся за мене.

Це була стара гра. Кестрель закрила очі й наосліп попрямувала за Джесс, яка почала сміятися, а за нею пирснула й Кестрель, як колись, багато років тому, коли вони вперше зустрілися.

Генерала дратувала туга дочки.

— Твоя мати померла пів року тому, — сказав він. — Уже сплигло багато часу.

Тому він наказав сенатору, що жив на сусідній віллі, привести свою дочку, якій теж було вісім років, у гості. До будинку зайшли самі чоловіки. Дівчатам наказали залишатися на подвір'ї.

— Грайтеся, — велів генерал.

Джесс без устану щебетала до Кестрель, а та ігнорувала її. Нарешті Джесс зупинилася.

— Заплющ очі, — сказала вона.

Зацікавлена, Кестрель підкорилась.

Джесс схопила її за руку.

— Тримайся за мене!

Вони бігали по галявині, ковзалися, падали і сміялись.

Так було і зараз, за винятком натовпу навколо. Джесс уповільнила ходу. Потім зовсім зупинилася.

— Ох... — видихнула вона.

Кестрель розплющила очі. Дівчата підійшли до дерев'яної огорожі по пояс заввишки, з-за якої добре було видно мостиння для торгівлі із землі.

— І ти привела мене сюди?

— Я не хотіла, — сказала Джесс. — Я задивилась на капелюшок (ти ж знаєш, що вони зараз у моді?) і пішла за жінкою, щоб краще його розгледіти, і...

— І привела нас на невідільничий ринок.

За ними збирався натовп, що неспокійно гомонів в очікуванні: скоро почнуться торги.

Кестрель відступила. Вона почула приглушену лайку: комусь наступили підбором на ногу.

— Тепер ми не виберемося звідси, — сказала Джесс. — Краще вже залишитися до закінчення торгів.

Сотні валоріанців зібралися широким півколом. Усі в натовпі були в шовках, у кожного — кинджал, при-